



Quanta, quanta guerra...

Mercè Rodoreda

Quanta, quanta guerra...

La casa era vella, l'aigüera feia pudor, l'aixeta degotava. Els dies de vent entrava fred per les esclotxes però al bon temps l'olor de les flors es ficava a tots els racons. Els diumenges que el meu pare no tenia ganes d'anar a veure els seus cosins, em duia a passejar. Ens passàvem hores asseguts en un marge i de vegades l'aire duia fils que arrencava al cor de les flors pobres i alguns se m'encastaven a la roba. La gent era tota igual: amb cames, amb cuixes, amb ulls, amb boques, amb dents. Agafat de la mà del meu pare que era alt i era bo jo anava dret com una bitlla. No sé per què les nenes em feien ràbia, si algun dia en podia agafar una li cargolaria el coll com a un ocell. Prenien l'amor de les mares.

* * *

Una veïna que treballava a la fàbrica de teixits, tenia una nena. Un dissabte a la tarda va demanar a la meva mare si la hi voldria guardar. Jo estava molt amoïnat: la meva mare m'havia dit que havia anat a comprar una germaneta, que mai més no estaria sol, que tindríem una nena a casa que riuria i ploraria. Quan vaig preguntar-li per què havia comprat una nena i no un nen em va dir que ja havia rebut l'avís que seria una nena. La tarda d'aquell dissabte la meva mare em va dir que havia d'anar a parlar amb algú de la venda dels clavells i em va dir que havia de vigilar la nena de la veïna, que, sobretot, no se li acostés el gat. Així que la meva mare va haver sortit vaig anar a mirar la nena que dormia i el gat que la meva mare havia tancat a la cuina. La nena es deia Mariona, era de color de rosa i duia arracadetes d'or. Estava posada damunt de dues cadires ajuntades. La vaig agafar i la vaig deixar a terra. El gemec que va fer em va tallar la respiració. La vaig començar a despullar com si despullés una nina: fora cosset, fora calcetes, fora draps, fora sabatetes de llana. No li vaig poder treure les arracadetes perquè no sabia com s'obrien. Quan la vaig tenir com un cuc la vaig posar damunt d'una tovallola i la vaig arrossegar estirant la tovallola fins al començament del camp. La claror del sol va acabar de despertar-la. Arrupit al seu costat li mirava les genives pelades, els cabells, tot just quatre i molt prims. Tenia els ulls de color de violeta amb esquitxos d'or. Boig de sentir-me gran al costat d'ella tan petita, vaig anar a arrencar totes les violetes. Només havien de ser violeta els seus ulls. Al mig del camp, entre dos rengles de clavellines, damunt el regueró de l'agua, li vaig fer un llit de fulles de violeta verdes i rodones. I, amb por de trencar-la, la vaig deixar allí. Un moment, va deixar de respirar, i de seguida, amb un pam de boca oberta van començar els plors. Em van venir ganes d'endur-me-la al terrat i pel tros de barana trencada tirar-la daltabaix. Corrents vaig anar a buscar el gat. L'hi vaig deixar a tocar i estava quiet. Mira el gat... mira... Li vaig fer passar una maneta per l'esquena del gat que tot d'una va voler fugir, li va saltar per sobre i li va esgarrinxar el pit. La meva mare havia explicat a no sé qui que si les criatures ploren massa estona seguida acaben trencant-se. Quieta, maca. Pensava que se'm trencaria com una tassa quan et cau de la mà. La nena estava coberta de sang. La meva mare va esllomar-me. Jo em volia morir. Vaig pujar a la teulada del cobert de les eines i em vaig tirar daltabaix. Vaig caure de quatre grapes. I tota aquella nit, que era de lluna, la vaig passar tirant-me de dalt del cobert a terra. Al cap de poc va néixer la meva primera germaneta. I a la nit, em vaig plantar. Després de fer un sot molt fondo al peu de l'avellaner, m'hi vaig ficar i em vaig cobrir de terra fins als genolls. Havia dut la regadora plena d'aigua i em vaig regar. Volia que em sortissin arrels: ser tot branques i fulles.